

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113039728/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

sløve Tænder paa Legemets inderste Marv, men Helvedes Kvaler er som en susende Stormvind af Smerter, der slider i alle Ledemods mindste Led, som et hvirvlendes Uvejr af ufattelige Veer, en evig Hvirvel af Jammer og Pine, thi som een Bølge skyller mod Stranden og en næste følger og den næste igjen i al Evindelighed, saaledes følge Helvedes skoldende Sting og Hug paa hinanden evig og evindeligt og uden Ende og uden Ophør.“

Den Syge saac sig forvildet omkring, „jeg vil intet,“ mumlede han, „jeg vil intet; jeg har hverken at skaffe med Jeres Helved' eller Himmerig; jeg vil dø, eneste og aleneste dø og Ingenting andet.“

„I skal visseligen dø,“ sagde Præsten, „men for Enden af Dødsens mørke Gang der er kuns tvende Porte, een ind til Himmerigs Glæde og een til Helvedes Jammer, og der er ingen anden Vej at komme, visseligen ingen.“

„Jo der er, Præst, jo, der er, — er der ikke? svar! er der ikke en dyb, dyb Grav, digt hos, for dem, der gik deres egne Veje, en dyb, sort Grav ned til Ingenting, slet ingen Verdens Ting?“

„De, der gik deres egne Veje, de styre mod Djævelens Rige; det myldrer af dem for Helvedes Porte, Høje og Lave, Gamle og Unge, de skubbes og drages for at undgaa den gabendes Svælg og de raabe ynkeligen paa den Gud, hvis Vej de intet vilde følge, at han skal

føre dennem bort. Afgrundenes Skrig er over deres Hoveder og de krympe sig i Rædsel og Elende, men Helvedes Porte skal lukke sig over dem som Vandene lukke sig over den Drukne.“

„Er det nu Noget, I fortæller, er det? Ved Eders ærlige Navn, er det andet end som Digt?“

„Jal“

„Jamen jeg vil intet, jeg vil være Jeres Vorherre foruden, jeg vil slet intet udi Himmerig, bare dø.“

„Saa far da hen til de evig Fordømtes gruelige Pinested, hvor den uendelige Svovlsø kogende Bølger omkaster de usalige Skarer, hvis Lemmer trækkes i Kvalens Kramper og hvis hede Munde suger efter Vejr imellem Overfladens spillende Luer. — Jeg ser deres Kropper drives om som hvide Maager paa Havet, ja som flyvendes Fraade i blæsende Storm, og deres Skrig ere som Jordens Brølen, naar Jordskjælv ryster dens Indvolde og deres Jammer er uden Navne. Ak! at mit Hjærte turde bede dig løs, du Arme! men Naaden haver tilhyllet sit Aasyn og Barmhjertighedens Sol er gangen under.“

„Men saa hjælp mig da, hjælp mig, Præst!“ stønnede Ulrik Christian, „hvad er du Præst for, naar du intet kan hjælpe? bed! for Guds Skyld bed! er der ingen Bønner i din Mund? eller giv mig din Vin og dit Brød, der er jo Frelse, siger de, i Vinen og Brødet; eller er det Løgn, lutter forsmædelig Løgn? jeg vil